

En fremmed kommer til byen

SÆSOR, det nye år er for mange mennesker en dør, som åbner sig ind til et forventningsfuldt land, drømme og ønsker skal blive til en fuldværet virkelighed, men der er også mange, som står fulde af mistro og skæler skævt og surt til det nye. Vase vasse, siger du, der er intet nyt under solen, alt vil blive ved det gamle, brakk, livet er en trædemølle. Og de vænner sig, munden, runder ryggen til nye byer og vender tæerne indad. Men, sefor, det kan også hænde, at noget forunderligt kan hænde for disse sure, malurt-opspilere, at de kranger deres grå sjæle og vender dem mod lyset. De hårde hjertes smelter og bliver bløde, så, sefor, det er som et tåbrud om våren, en evig sne opgiver sin evighed og bliver til leende, strømmende bække. — Jeg skal, sefor, desuden du ønsker at lytte, fortælle dig om en sådan forandring. Det hænder for år tilbage i byen Ciudad Triste. Byen ligger i et land, du ikke kender, selv om du siger, du har rejst meget og set en del.

Ciudad Triste er boro en lille by og ligger ikke langt fra havet i en dal som er så dyb, at ingen fandt på at gå der ned og folk, som boede i den god til gengæld ikke på op. Det var således en glemt, en skjult by, og mange af dens indbyggere havde aldrig set havet og sejlet ud til de yderste horisonter, man var uden vengang. Ciudad Triste hed byen, men det kaldes den ikke mere. Men dengang, inden forandringen, stansede ingen, for hverken dens navn eller beliggenhed nåede i dybet lokkede.

Ciudad Triste, så sefor, i stadsplan var byen trist. En utrolig bebrovning by og man sagde, at menneskene der drak eddike i stedet for vand. Husene forfaldt og menneskene med dem. Deres hår faldt af ligesom blæstene, og deres kinder blæstene eller blev grå ligesom husenes maling. Ingen gik mere noget ud af sit tvære udsende og fra deres næser dryppede det som fra vandpumperne, eller senere eddikepumperne i glæderne. Deres øjne var ligesom matte som de få ruder i vinduerne, deres tøj hang på kroppen som skodderne ved vinduet, så at sige på et hængeklud. Ellers var folk som folk er flest, trykke og tryde mellem hverandre, højte og små, kluge og mindre kluge. Dog var det fremtrædende træk, sefor, som nævnt, tværbred, surhed, smilene glemt eller gæmt.

Den fremmede kom oppe fra bjergene. Han var malerisk klædt med en enorm skyggesklud hat på hovedet og bar over den ene skulder en pochoa, som længevis fra lytte og til at fæver. Den fremmede var høj, slank med finkende øjne, næsen var såværdig af form, men en smule rødlig ude på tippen. Han havde med sig fire midly, som på deres rygge hver bar to anker, svære, af eg og med en mærkelig, forvædet klækken lide i sig.

Den fremmede sang med en smidig, let tenor, da han kom op ad Via Consero og folk kiggede ud af døre og vinduer, overaskede over at et menneske ankom til deres by med smil i sine øjne og smukt syngende, det var noget ganske ude og ufort. Hele den fremmedes krop udsårlende energi og ubændig kraft og mustered, hans klæder var farverige som en stor malers palet, og fra de overvældende bedlende støjers hule stak vældige, klirrende,

På selve tørrer boede borgmesteren, en lille diktator, en tyrann, så han den mindste spire til adspredelse, udvikling hos sine underlitter, så dræbte han denne spire. Han nægtede dem vinens glæder og havde forlængst tælt byen og ville ingen se slentre omkring i gaderne efter klokken ellevé aften. En lille fed herre var han, vraltende i gangen, pustende, opblæst som en kalkun og med en så dårlig, giftig ånde ud af sit gab, at man måtte holde sig for næsen, når man mødte ham. Men så sure blik roterede han med, alle vegte hvor han observerede kvinder, borgmesteren var upågt, ingen gik ved frivilligt ind til et samliv med denne lysskænkernes lysskænk. Til sidst stansede dette sure borgmesterblik ved denne kønne og endnu unge enke Carmen og forsøgte at bore sig ind i hendes utilmærkelighed, men hun borte knæb endnu mere med sin mund, slog med nakken og frygte fra næsen ned i de små, sorte hår. Han blev trods kulden, eller måske netop på grund af den, spændt, sendte store, pralende buketter til hende, endog en ring (af trivisum værdi) og fik buketterne ribbede og knækkede tilbage, ringen fladklæmt retur. Sefor borgmesteren blev af dette endnu mere vranten og lod befolkningen lide endnu mere, den blev endnu surere end eddiken, man sagde menneskene der drak, og hun udsårlende et dekret: indbyggerne havde at være i seng en time tidligere end ellers. Så adnerne lå helt øde i de tidlige stjernes skær og torvets palmer, der lignede var kønere end stovetøjet og nøjagtig lignede dem, stod og sukkede, knirkede, raskede og kunne ikke give skjul for elskende par som det sig her og borte for alene alle torvpalmer.

Så, sådan var byen og menneskene i den og sådan stod sagerne, da den fremmede kom. Det var nogle dage efter julen, som ingen gjorde nogen særlig slæde af her, ud over at sige sig fra næsen og smilte. Folk blev endnu mere lide end ellers af de store latter flækket og den megen ris, fedtet drev dem ned ad bagene, de havde proppede i munden uden nogen form for levede og kulinarisk fantasi, røbede i et væk og sprang uafvendeligt ud på baggårds lide hus, der selvfølgelig her i byen var uden udsårlende hjerte i døren.

Byen Ciudad Triste undergik en forunderlig forvandling, da en fremmed kom en dag og fik indbyggerne til at se anderledes på livet end de hidtil havde gjort

Nytårsnovelle af
HANS ANDREASEN
Tegning:
ESTHER ANDERSEN

Jå helt musikalsk klingende sporer op og sådant bøjede, at de var nær ved at save ham i bogen. Madre mia for et syn, denne mærkelige fremmede, der lo og trak fire midly med mystisk klukkende anker eller sig? Det føltes som en brise pludselig sejlede ind over byen og vildede noget af dens sløvdom. Man maste sig ud på gaden, faldt over hinanden ber for at se. Nogle var endnu i særk og i de lange, uldne, blåstrøbelte natkjoler, disse triste sækkede at bygge kom, som er så karakteristiske for mænd og kvinder i Ciudad Triste og som uværgelig må jage al elskovs søde væsen ud af sengen og hen i sove-kammerets mørkeste krog. Andre var endnu ikke blevet færdige med juleorden og munterhed, hans klæder var farverige som en stor malers palet, og fra de overvældende bedlende støjers hule stak vældige, klirrende,

Det var morgen og solvældet blottede totalt Ciudad Triste's tristhed, armod og mangel på fantasi. En fremmede ville sikkert normalt havde fortalt gennem byen og forlædt den uden et hvil. Men da denne kom for enden af Via Consero og skulle til at dreje over torvet, så han enken sefor Carmen stå i døren, hun, som vi har hørt, var køn og ung endnu, selv om hendes øjne var hvide og knapt så ham. — Ah ha, mumlede han, hah, og hans sang steg til de højeste registerer. Han strøg sin uhyre hat af hovedet så et væld af lide lokker faldt ud, han fejede den langs jorden og gav et dybt knæk i kroppen, han slog ud med hånden, elegante end nogen spansk grande kunne have gjort det, og nu faldt et væld af ordbuketter ud af hans mund, såsom allerkomme kvinde, duede due, lille figenaktus

(dens frugter smager dejligt), stjernes vin, mundens hvile, min sol, min nat, min dyne, pude, minde på himlen og sådan fortsat i en uendelig gurlande. O, det var nok noget ganske andet end borgmesterens stive buketter, der var simpelt hen eksploderende ombed, aldrig før hørt i Ciudad Triste og vedværende hælde flere flasker pomade i håret, i skægget, puslende sporerne, børslede pochoen, satte den mægtige hat på endnu mere kæk snar, tog af et de mystiske anker under armen og gik til enkens hus. Uden for døren sang han en serenade så dejligt klukkende, at sefor Carmens ansigt måtte komme til syne fra første salen og igen faldt ordbuketterne fra den fremmedes mund, endnu mere dærende end før, lid, blod, kys. Han åbnede selv døren og tog trappen i et

spring, fløj ind i hendes stue og knælede på gulvet. Her smeltede hans øjne ind hendes kulde hurtigere end flammer fortærrer papir. Den fremmede var et under, hun umøde, albede, smækkede med tungen, så det klang som lyden fra en guitar, hans varme og kraft gik sig over hende som gløende lava, dog uden at slukke hendes liv. A, det holdt hun allerede om, fandt en stol og satte hende på sine knæ, hun hvinede nok lidt og kradsede ham i ansigtet. Men snart brød gent og glemt hunger og længsel frem som en stormflod hos sefor, og det blev til latter kærtig i stedet, det lødede ham yderligere. Han åbnede for sit hemmelighedslidende væske i hendes mund, i hendes hals, ned i brystet, det var egne, 3-streget, årgang glød! Madre, det føltes som om en vulkan kom til udbrud i et

hendes hals, bryst, hele krop, hun blev som paprika, peppermint, karry, ceyenne. Oh, du forspønte menneske, du har blot ventet til den rette kommer, den rette årgang, den rette mand, da danser dit liv atter på lette fødder, da faldet stindele mure, da blusser du af det rødeste blod. Han var så overbevist om forelsket, så heftig, så umiddelbar, det blev til kys og mere årgang glød. Serenaderne steg op under hendes stues loft, op under himlen og da nattem kom, da sang, da vuggede også stjernerne. Folk kom, trods forbudet, ud på gaderne, stod først lyttende, senere led vikkende i hofterne, aldrig andre toner begynde at leve. Nok kom det gendarmen, som lyttede dem ind igen, men sangen fortsatte i lydene. Da morgenen steg frem og op fra bjergene, da dansede sefor Carmen og den fremmede frit og frejdigt ud på gaden,

form »Vandkanden« stansede de og kyssetes. Den fremmede forlod byen, men efter eftermiddagen kom han tilbage, der havde han fire midly med sig, og også de bar på de klukkende anker. Årgang glød.

Men hvad nu med borgmesteren, sefor, den lille, sure diktator? Lød han uindværet alt dette sket? Så han roligt sin enke i en andres arme? Hørte han ikke ankernes kluk, kluk, kluk?

Det var den sidste dag i året og da den fremmede atter svingede ind over torvet med sin lille karavane, tog borgmesteren, blållin, raserde, jalous, sin teklædte hat på og job eller rettere hoppede ud på torvet. — Stands, stand, han. Den fremmede stansede. — Hyrd har du i disse anker, pøb han, hvad, sefor fremmede. — Jeg har en god cognac, svarede den fremmede roligt. Borgmesteren eksploderede: Cognac! Tom straks dine anker, nu, nu, her på torvet! Men netop da var Ciudad Triste's indbyggere strømmet til med forventnings smil, med de lange utstendte sug i sig, da karavanan ankom, og de umærkede den fremmede og borgmesteren. Og så den kunne og endnu uret enke var kommet og stod og bød sin fremmede kærligt i øret. Borgmesterens øjne blev som cobraer. — Di navn, hylede han, dit navn, fremmede. — Sefor Carmen, sagde den fremmede og la hr. Glæde er mit navn. Enken Carmen så sløgt op på ham og manglen jubede, så vendte den sig knurrende mod borgmesteren, hr. Eddike, skrog den, vi har talt dig længe nok, og den livgivende cognac skal sefor Glia tømme i vore halsel (Fortættets næste side)